

Це було колись на півдні,
У весняний було день...
Діви дивні, діви співні,
Діви, п'яні від пісень!

Море гнало вал за валом
Скелям в кам'яне чоло,
Вигравало на кимвалах
І органами гуло.

Море било у літаври,
І стогнали береги,
Наче гналися кентаври
Табунами навкруги.

Чи несло човна вітрами,
Чи несло його весло?..
Мов раптовими квітками,
Ними море поросло!

Несподіванії діви —
Як раптовії квітки...
О, мінливі переливи
Смарагдової луски!

О, дзвінкі перекликання,
Клики заспівів дзвінких,
Поринання, виринання
І виплюскування їх.

Як зраділи хвильні юрми,
Розсипаючи беріл,

Коли сурми, срібні сурми,
Засурмили в небосхил!

Як окрилено окріпла
Ярость вітру весняна,
Коли вибухами срібла
Захлинулась вишина!

.....

І довго ще у просторах
В хорал зливались один
Органні рокоти моря
І срібні сурми сирен.

Прага, 1932

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка
«Фрагменти II.» Добірка автора.